

**LBRIS** | We know  
books  
Coordonator Leda Edge:  
SHAUKI AL-GAREEB

**TAHEREH MAFI**

**O EMOȚIE  
SFÂȘIETOARE**

Traducere din limba engleză de  
IOANA BENA

LEDA  EDGE

# LEBRIS

We know  
books

Redactare: Alina Băltăc, Shauki Al-Gareeb, Liviu Szőke

Tehnoredactare: Mihaela Ciufu

TAHEREH MAFI

*AN EMOTION OF GREAT DELIGHT*

Copyright © 2021 Tahereh Mafi

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin  
LEDA EDGE, un imprint al CORINT BOOKS,  
str. Mihai Eminescu nr. 54A, București,  
[www.edituracorint.ro](http://www.edituracorint.ro)

---

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

**MAFI, TAHEREH**

**O emoție sfâșietoare** / Tahereh Mafi; trad. din lb. engleză: Ioana

Bena. - București: Leda Edge, 2024

ISBN 978-606-088-476-7

I. Bena, Ioana (trad.)

821.111

DECEMBRIE

2003

## UNU

LUMINA SOARELUI ERA GREA AZI, DEGETE DE CĂLDURĂ înfiripându-se în mâini transpirate care mi-au cuprins fața și m-au făcut să tresar. Eram ca piatra, nemișcată, în timp ce priveam în sus, în ochiul unui soare care nu clipea, sperând să fiu orbită. Îmi plăcea, îmi plăcea căldura usturătoare, îmi plăcea cum îmi ardea buzele!

Mi-era atât de bine să simt o atingere!

O zi perfectă de vară, nelalocul ei în toamnă și a cărei căldură adormitoare era tulburată doar de o briză ușoară și parfumată venită de nicăieri. Un câine a lătrat, și mi s-a făcut milă de el. Avioanele zbârnâiau pe deasupra, iar eu le invidiam. Mașinile se grăbeau undeva, și le auzeam doar motoarele, corpuri de metal murdare lăsându-și excrementele în urmă, și totuși...

Adânc, am inspirat adânc și l-am păstrat în mine, mirosul de motorină în plămâni și pe limbă. Avea gust de amintire, de mișcare. De-o promisiune de a merge undeva, oriunde... și l-am lăsat să iasă.

Eu, eu nu mă mai duceam nicăieri.

Nu aveam de ce să zâmbesc, și totuși zâmbeam, iar tremurul buzelor nu era decât un semn aproape sigur al unei isterii care urma. Eram oarbă, confortabil de oarbă acum, că soarele îmi arsese atât de adânc retina, încât nu mai vedeam decât sfere luminoase și întuneric strălucitor. M-am întins cu spatele pe asfaltul prăfuit și atât de fierbinte, încât mi s-a lipit de piele.

Mi l-am imaginat iar pe tata.

Capul lui strălucind stins, cu două smocuri de păr negru în vârful urechilor, ca niște căști așezate aiurea. Zâmbetul lui liniștitor că totul avea să fie bine. Strălucirea năucitoare a lămpilor fluorescente.

Tata era aproape mort din nou, dar nu mă puteam gândi decât că, dacă murea, nu știu cât timp trebuia să mă prefac că sunt tristă din cauza asta. Sau, și mai rău, mult mai rău: dacă murea, poate că nu trebuia să mă prefac că sunt tristă. Am înghițit un nod brusc și nedorit de emoție. Am simțit arsura trădătoare a lacrimilor și-am strâns pleoapele, dorindu-mi să mă îndrept. Să mă ridic.

Să merg.

Când am deschis ochii din nou, deasupra mea se ridica un agent de poliție înalt de vreo zece mii de metri. Vorbea la walkie-talkie. Cizme grele și un zgomot metalic de ceva în timp ce-și deplasa greutatea.

Am clipit, m-am dat înapoi, ca un crab, și m-am transformat rapid din șarpe fără picioare în om în poziție verticală – un om speriat și derutat.

— Țsta e-al tău? a întrebat, ținând în mână un rucsac albastru-deschis și murdar.

— Da! am răspuns, întinzându-mă după el. Da!

A lăsat să-i cadă rucsacul din mână când l-am atins, iar greutatea lui m-a făcut să mă clatin. Mă descotorosisem de carcasa umflată cu un anume motiv. Pe lângă alte lucruri, conținea patru manuale uriașe, trei culegeri, trei caiete și două cărți uzate pe care trebuia să le citesc pentru lecția de engleză. Locul de unde părinții își luau copiii după orele de școală era pe lângă un petic de iarbă pe care îl frecventam optimistă din cale afară, sperând mult prea des că cineva din familia mea avea să își amintească de faptul că exist, scutindu-mă astfel de plimbarea până acasă. Nu avusesem noroc însă. Abandonasem rucsacul pe iarbă și mă refugiasem în parcare goală.

Statică pe walkie-talkie. Mai multe voci, derutate.

M-am uitat în sus.

Sus, sus de tot, o bărbie cioplită și buze subțiri, nas și niște gene rare, sclipiri de ochi albaștri, strălucitori. Polițistul purta o pălărie. Nu îi vedeam părul.

— Am primit un telefon, a spus el, uitându-se în continuare la mine. Mergi la școală aici?

O cioară a coborât în picaj și a croncănit, încercând să se amestece în vorbă.

— Da! am răspuns, iar inima a început să-mi bată cu putere. Da!

Și-a înclinat capul spre mine.

— Ce făceai pe jos?

— Poftim?

— Te rugai sau ceva de genul ăsta?

Inima mea înnebunită a început să încetinească. Eu am început să mă scufund. Nu eram lipsită de creier, de doi ochi, de capacitatea de a citi știrile, de o cameră, iar acest om îmi despuia fața bucată cu bucată. Cunoșteam furia, dar frica și cu mine ne cunoșteam mult mai bine.

— Nu! am spus liniștită. Stăteam doar întinsă la soare.

Polițistul nu părea să mă creadă. Ochii i se plimbau din nou pe fața mea, apoi la vâlul pe care îl purtam în jurul capului.

— Nu ți-e cald cu chestia aia?

— Ba da! În momentul ăsta, da.

Aproape a zâmbit. S-a întors și a cercetat parcareea goală.

— Unde sunt părinții tăi?

— Nu știu!

I s-a ridicat o singură sprânceană.

— Au uitat de mine, am spus.

Ambele sprâncene.

— Au uitat de tine?

— Întotdeauna sper că va apărea cineva, i-am explicat. Dacă nu, plec pe jos acasă.

Polițistul m-a privit îndelung. În cele din urmă, a oftat.

— În regulă!

Apoi a făcut un gest de parcă ar fi măturat cerul cu dosul palmei.

— În regulă, pleacă! Dar să nu mai faci asta vreodată! a spus brusc. Aici e o proprietate publică. Fă-ți rugăciunile acasă!

Am clătinat din cap.

— Nu-mi făceam..., am încercat să spun.

„Nu făceam!” am vrut să țip. Nu făceam.

Dar se îndepărta deja.

## DOI

A FOST NEVOIE DE TREI MINUTE BUNE CA SĂ MI SE stingă focul din oase.

În liniștea crescândă, mi-am ridicat iar privirea. Norii cândva albi se făcuseră cenușii și grași, iar briza cea blândă era acum o rafală de vânt rece. Bezmetica zi de decembrie își venise în fire cu o bruschete la limita extremului, așa că m-am încruntat la scenă, la marginile ei arse, la cioara care încă se învârtea pe deasupra capului meu, cu veșnica ei croncăneală. Un tunet a răsunat deodată în depărtare.

Polițistul era mai mult o amintire acum.

Ce mai rămăsese din el mărșăluia afară din decor, în lumina care se stinge, cu cizmele lui greoaie, tro-potind neregulat; l-am privit cum zâmbea în timp ce murmură ceva în radio. Un fulger a rupt cerul în două, și m-a străbătut un tremur convulsiv, ca și cum m-aș fi electrocutat.

Nu aveam umbrelă.

Mi-am băgat mâna sub cămașă, de unde am scos la lumină ziarul împăturit pe care-l ascunsesem la brâu, lipit de corp, și l-am luat sub braț. Aerul era încărcat de promisiunea unei furtuni, iar vântul se învârteja prin copaci. Nu prea credeam că un ziar avea să reziste împotriva ploii, dar asta era tot ce aveam.

Zilele astea era, mereu, „asta-i tot ce am”.

După colțul casei mele se afla un automat de ziare, iar cu câteva luni în urmă, dintr-un capriciu, cumpărasem un exemplar din *The New York Times*. Fusesem curioasă în legătură cu Adulții-care-citesc-Ziarul, curioasă să văd articolele din el care aprindeau conversațiile ce păreau să-mi modeleze viața, identitatea, bombardarea familiilor prietenilor mei din Orientul Mijlociu. După doi ani de panică și doliu după evenimentele de la 11 septembrie 2001, țara noastră decisese o acțiune politică agresivă: declaraserăm război Irakului.

Acoperirea media era neîntreruptă.

Televiziunea oferea imagini violente, hidoase, asupra subiectului, genul pe care rareori îl puteam înghiți. Dar activitatea lentă, liniștită, a citirii unui ziar mi se potrivea. Mai mult decât atât, îmi umplea golurile din timpul liber.

Începusem să-mi bag în fiecare zi monede de 25 de cenți în buzunar și să-mi cumpăr ziarul în drum spre școală. Răsfoiam articolele în timp ce străbăteam drumul de-un kilometru și jumătate, iar exercițiul minții și al

corpului îmi înnebunea bătaile inimii. Pe când ajungeam la prima oră, îmi piereau și cheful, și concentrarea. Mă îmbolnăveam de știri, mă îmbibam de ele, înfulecând în neștire durere și căutând în zadar un antidot în otravă. Chiar și acum degetul mi se mișca încet peste cerneala uzată a vechilor povești, înainte și înapoi, mângâindu-mi dependența.

Am privit cerul.

Cioara singuratică de deasupra capului continua să mă fixeze, iar greutatea prezenței ei părea să-mi stoarcă aerul din plămâni. M-am forțat să mă mișc, să-mi închid ferestrele minții în timp ce mergeam. Liniștea era prea primitoare pentru gânduri nedorite; ascultam sunetele mașinilor care treceau și ale vântului ascuțindu-se pe corpurile lor metalice. Erau mai ales două persoane la care nu voiam să mă gândesc. Dar nu voiam să mă gândesc nici la cererile de înscriere la facultate și la admiterea care urma curând, la polițist sau la ziarul încă înțeleștat în pumnul meu, și totuși...

M-am oprit, am desfăcut ziarul și i-am netezit colțurile.

*Săteni afgani zdrobiți de durere după ce un raid  
american a ucis 9 copii*

Mi-a sunat telefonul.

L-am scos din buzunar și am rămas nemișcată în timp ce priveam numărul care clipea pe ecran. M-a străpuns o lamă de emoție – și apoi, la fel de brusc, s-a retras.

Un alt număr. O ușurare amețitoare aproape că m-a făcut să râd și numai durerea surdă din piept a ținut-o la distanță. Ca o lamă de oțel teribil de reală îngropată între plămâni.

Am deschis telefonul.

— Alo?

Tăcere.

O voce s-a desprins în sfârșit, o simplă jumătate de cuvânt care a ieșit dintr-o harababură de tăceri. M-am uitat la ecran, la bateria mea muribundă, la singura mea punte de legătură. Când am închis telefonul, un fior de teamă mi-a trecut pe șira spinării.

M-am gândit la mama mea.

Mama mea, mama mea cea optimistă, care credea că, dacă se închide în dressing, n-o să-i mai aud plânsul.

O picătură de ploaie singură și grasă mi-a căzut drept pe cap.

Mi-am ridicat privirea.

M-am gândit la tata, doi metri de om pe moarte, înfășat pe un pat de spital, uitându-se înspre nicăieri. M-am gândit la sora mea.

O a doua picătură de ploaie mi-a căzut în ochi.

Cerul s-a rupt cu o sfâșiere bruscă și, în secunda care-a urmat în bătaia de inimă de dinaintea potopului, am contemplat liniștea. M-am gândit să mă întind în mijlocul drumului și să stau acolo pentru totdeauna.

Dar apoi, ploaia!

A sosit în grabă, lovindu-mi fața, înnegrindu-mi hainele și adunându-se în pliurile rucsacului. Ziarul pe care l-am ridicat deasupra capului a rezistat patru secunde înainte de-a ceda asaltului umezelii, așa că l-am ascuns în grabă, de data asta în geantă. Am strâmbat din ochi sub ploaia torențială, mi-am aranjat iar demonul de pe spate și mi-am înfășurat mai strâns jacheta subțire în jurul corpului.

Am plecat.

ANUL TRECUT

# PARTEA I

DOUĂ BĂTĂI ASCUȚITE LA UȘA MEA... AM GEMUT, TRĂGându-mi pătura peste cap. Stătusem trează până târziu noaptea trecută, memorând ecuații pentru cursul de fizică și, ca urmare, dormisem poate vreo patru ore. Îmi venea să plâng la simpla idee de-a mă târi din pat.

O altă ciocănitură puternică.

— E prea devreme! am spus, cu vocea înăbușită de pătură. Pleacă!

— *Pasho!* am auzit-o pe mama strigând. („Scoală-te!”)

— *Nemikham!* am strigat înapoi. („Nu vreau!”)

— *Pasho!*

— De fapt, nu cred că pot merge la școală astăzi. Cred că am tuberculoză.

Am auzit fâșâitul moale al ușii care se deschidea peste cover și m-am încolăcit instinctiv, ca un nautil în cochilia lui. Am scos un sunet jalnic în timp ce așteptam inevitabilul – ca mama să mă tragă, cu totul, afară din pat, sau, cel puțin, să-mi smulgă pătura.

În loc de asta, s-a așezat pe mine.

Aproape c-am țipat din cauza greutății neașteptate. Era extrem de dureros s-o simt așezată pe mine în timp ce eram încolăcită în poziție fetală; cumva, oasele mele îngrămădite mă făceau mai vulnerabilă la durere. M-am zbatut și am strigat la ea să se dea jos de pe mine, iar ea a râs doar și m-a ciupit de picior.

Am țipat.

— *Goftam pasho.* („Ți-am spus să te ridici.”)

— Cum să mă mai ridic acum? am întrebat, dându-mi la o parte pătura de pe față. Mi-ai rupt toate oasele.

— Poftim?

A ridicat din sprâncene.

— Tu îmi spui asta mie? Mama ta – a spus toate astea în farsi – e atât de grea, încât ți-ar putea rupe toate oasele? Asta vrei să spui?

— Da!

A oftat, cu ochii mari.

— *Ay, bacheyeh* rău! („Oh, ce copil rău!”)

Și, cu o ușoară săritură, s-a așezat și mai greu pe coapsele mele.

Am scos un strigăt sugrumat.

— Bine, bine, mă ridic, mă ridic, of, Doamne...

— *Maman?* Ești aici sus?

Auzind vocea surorii mele, mama s-a ridicat în picioare. A aruncat așternuturile de pe pat și a spus:

— Aici!

Apoi, către mine, cu ochii mijiiți:

— *Pasho!*

— Sunt *pasho*, sunt *pasho!* am mormăit.

M-am ridicat în picioare și am aruncat o privire, din obișnuință, spre ceasul deșteptător pe care îl redusesem la tăcere de nu știu câte ori deja și aproape că am făcut un atac cerebral când am văzut ora.

— O să întârzii!

— *Man keh behet goftam!* a răspuns mama, ridicând din umeri. („Ți-am spus!”)

— Nu mi-ai spus nimic.

M-am întors, cu ochii mari.

— Nu mi-ai spus cât e ceasul.

— Ba ți-am spus. Poate c-ai surzit din cauza tuberculozei.

— Vai!

Am clătinat din cap în timp ce treceam pe lângă ea.

— Amuzant!

— Știu, știu, sunt amuzantă! a spus ea cu o fluturare a mâinii.

A trecut din nou la farsi.

— Apropo, nu te pot duce la școală astăzi. Am o programare la dentist. Te duce Shayda în locul meu.

— Ba nu, nu! a strigat sora mea, vocea ei devenind din ce în ce mai puternică pe măsură ce se apropia.

Și-a băgat capul în camera mea.

— Trebuie să plec chiar acum, iar Shadi nici măcar nu s-a îmbrăcat.

— Nu... Așteaptă! am tresărit, zbatându-mă. Pot să mă îmbrac în cinci minute...

— Nu, nu poți.

— Ba da, pot!

Eram deja dincolo de hol, în baia comună, punând pasta de dinți pe periuța ca o nebună.

— Așteaptă, bine, doar...

— În niciun caz! Nu o să întârzii din cauza ta.

— Shayda, ce naiba...

— Poți să mergi pe jos.

— O să-mi ia 45 de minute!

— Atunci, roagă-l pe Mehdi!

— Mehdi încă doarme!

— A pronunțat careva numele meu?

L-am auzit pe fratele meu venind pe scări, cuvintele lui sunând puțin mai înăbușit decât de obicei, de parcă ar fi mâncat ceva în timp ce vorbea. Inima mi-a tresăltat brusc.

Am scuipat pasta de dinți în chiuvetă și am fugit imediat pe hol.

— Am nevoie să mă ducă cineva la școală! am strigat, strângând încă periuța în pumn. Poți să mă duci tu?

— Nu contează! Am devenit brusc surd.

S-a întors în trombă pe scări.

— Of, Doamne! Ce-o fi în neregulă cu toți cei din familia asta?

Vocea tatălui meu a răsunat în sus, înspre noi:

— *Man raftam! Khodafez!* („Eu plec! La revedere!”)

— *Khodafez!* am strigat toți patru la unison.

Am auzit ușa de la intrare trântindu-se când am zburat spre balustradă și l-am zărit pe Mehdi jos.

— Așteaptă, am spus, te rog, te rog...

Mehdi s-a uitat la mine și mi-a aruncat zâmbetul său caracteristic, devastator, genul despre care știam că distrusese deja câteva vieți. Ochii lui ca aluna străluceau în lumina dimineții.

— Îmi pare rău! a spus el. Am oarecare planuri.

— Cum de ai planuri la șapte și jumătate dimineața?

— Îmi pare rău! a spus el din nou, iar silueta lui slăbuță a dispărut din peisaj. Zi plină.

Mama m-a bătut pe umăr.

— *Mikhasti zoodtar pashi.* („Puteai să te trezești mai devreme.”)

— O remarcă excelentă! a spus Shayda, aruncându-și rucsacul pe umăr. La revedere!

— Nu!

Am fugit înapoi în baie, mi-am clătit gura și m-am stropit cu apă pe față.

— Sunt aproape gata! Încă două minute!

— Shadi, nici măcar nu ai pantalonii pe tine.

— Poftim?

M-am uitat în jos. Purtam un tricou supradimensionat. Fără pantaloni.

— Stai... Shayda...

Dar ea cobora deja scările.

— *Manam bayad beram,* a spus mama. („Trebuie să plec și eu.”)

Mi-a aruncat o privire plină de înțelegere.

— Vin să te iau după școală, bine?